

ת"פ 52525/06/14 - מדינת ישראל נגד ניסים זגורי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 52525-06-14 מדינת ישראל נ' זגורי
לפני כבוד השופט שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד גבריאל דניאל

המאשימה

נגד

ניסים זגורי
ע"י ב"כ עו"ד עידית קן ציפור

הנאשם

הכרעת דין

1. כמצוות הוראות סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיע, בפתח הכרעת הדין, כי החלטתי לזכות את הנאשם.

א. רקע כללי:

1. מעשה שהיה כך היה. ביום 18.06.13 התקיים, בקומה 14 שבבנין "מצודת זאב" בתל-אביב (להלן - המצודה), כנס מייסדים של חברי תנועת הליכוד. הנאשם, יליד שנת 1942, וכן מר דוד אלבז, יליד שנת 1939 (להלן - המתלונן), ומר מאיר ארגמן (להלן - ארגמן), הם מוותיקי התנועה והגיעו למצודה לצורך השתתפות בכנס האמור.
2. בשעה 17:52 לערך הגיע המתלונן למשרדו של מר רפי דואק (להלן - דואק), ממלא מקום מנכ"ל תנועת הליכוד באותה העת, בקומה ה-11 במצודה, על מנת לשוחח עמו. בסמוך, הגיעו למשרדו של דואק גם הנאשם ומר מאיר ארגמן (להלן - ארגמן), ופגשו שם במתלונן. המתלונן הטיח בארגמן כי גרם לאי-סדרים בבחירות הפנימיות והחל להתווכח עמו.
3. על-פי הנטען בעובדות כתב האישום המתוקן (להלן - כתב האישום), באותן נסיבות איים הנאשם על המתלונן בכך שאמר שיהרוג אותו ולאחר מכן תקף אותו בכך שירק בפניו ולאחר מכן לקח מחורר והכה באמצעותו בראשו של המתלונן, אשר נפל לרצפה בעודו מדמם מראשו.
4. בגין מעשים אלה הואשם הנאשם, בכתב האישום, בעבירות של **איומים**, לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין); **תקיפה הגורמת חבלה ממשית**, לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין; ו**פציעה בנסיבות מחמירות (כשהעברין נושא נשק חם או קר)**, לפי

הוראות סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין.

5. מספר דיונים מקדמיים התנהלו בתיק לפני מותב אחר, אך בסופו של דבר הצדדים לא הגיעו להסכמות והנאשם כפר בעובדות כתב האישום, באמצעות באת-כוחו דאז. הנאשם אישר את הימצאותו במקום ובזמן הנטענים בכתב האישום, אך הכחיש שאיים על המתלון או תקף אותו (ר' בפרוטוקול, עמ' 7 שורה 8 ואילך). יוער, כי ההליכים בתיק התמשכו הן במסגרת ההליכים המקדמיים והן לפני, כאשר מספר דיונים לפני נדחו לבקשות ההגנה, גם על רקע בעיות רפואיות מהן סובל הנאשם.

ב. עיקר פרשת התביעה:

6. מטעם המאשימה העידו המתלון וכן שלושה עדים, שנכחו במצודה בעת האירוע, כלהלן: מר דניאל (דני) כץ (להלן - כץ), מר הלל אהרמן (להלן - אהרמן) ודואק. בנוסף הוגשו מספר מוצגים, חלקם בהסכמה. עוד יש לציין, כי בפתח שמיעת הראיות הודיע ב"כ המאשימה שהוא מוותר על עדותו של ארגמן, אשר נרשם בזמנו כעד תביעה בכתב האישום (בפרוטוקול, עמ' 11 שורה 9).

(1) עיקר עדות המתלון:

7. הודעה של המתלון, שנגבתה עוד ביום האירוע (דהיינו ביום 18.06.13, החל בשעה 22:58), הוגשה חלף חקירתו הראשית (סומנה ת/1). בנוסף, אגב עדותו של המתלון הוגשו דו"ח העימות, שנערך בינו לבין הנאשם ביום 02.07.13 (ת/2), וכן תמונות החבלה שנגרמה למתלון (שתי תמונות מיום 18.06.13, ת/3) והתיעוד הרפואי הרלוואנטי (דו"ח מד"א ודו"ח הסיכום מבית החולים, שסומנו ת/4 ות/5 בהתאמה).

8. בהודעתו תיאר המתלון את האירוע ואת רקעו כלהלן:

היה לנו בחירות פנימיות לפני חצי שנה, אני הייתי ברשימה להיות חברי מרכז, סיכמתי עם אחד בשם ארגמן... שאני אהיה ברשימה. היה לי ויכוח היום עם ארגמן שזה לא יפה מה שהוא עשה הוא הכניס את אשתו להיות חברת מרכז הליכוד במקומי, אחרי הוויכוח שלי איתו הגיע אותו ארגמן עם שני מלווים אחד מהם הוא בחור בשם זגורי והוא התחיל להטיח בי כל מיני דברים לא יפים, הוא ירק עליי, אמר לי שיהרוג אותי, לקח מחורר ונתן לי מכות בראש, אני נפלתי עם הרבה דם בראש מהמכה של המחורר, מישהו מהמצודה התקשר למד"א ושמעתי גם משטרה (ת/1, שורה 2 ואילך)^[1].

9. המתלון סיפר כי זו הפעם הראשונה שיש לו עימות עם ארגמן, או עם הנאשם, ולשאלה אם ראה בעבר את הנאשם השיב: "נראה לי שכן" (ת/1, שורה 12). המתלון נשאל אם הוא בטוח שארגמן הביא את הנאשם כדי לפגוע בו ואמר: "ראיתי שארגמן בא יחד איתו וככה זה נראה" (שם, שורה 16).

10. בחקירה הנגדית נשאל המתלון על מצב בריאותו וסיפר כי הוא סובל ממחלה ברשתיות העיניים, אשר פוגעת בראייתו (בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 3 ואילך), הגם שציין, בחקירה החוזרת, כי בעת האירוע ראייתו היתה טובה יותר (שם, עמ' 19 שורה 27).

11. המתלון אישר כי עובר לאירוע החל ויכוח בינו לבין ארגמן, בין השאר על רקע חשדו של המתלון

כי ארגמן זיף את חתימתו (בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 25 ואילך; עמ' 13 שורה 13 ואילך). המתלון נשאל אם פנה בהקשר זה לגורם כלשהו או לוועדת הבחירות, ולכך השיב:

האמת לאמיתה, היה לי מחשבות, דיברתי כמה פעמים עם רפי דואק שהיה הסמנכ"ל הוא אמר לי תראה כדאי לא כדאי, אני חולה ויש לי גרורות ויש לי את המחלה בעיניים, אמרתי קודם כל אני אתעסק בבריאות שלי ואחר כך אני אעשה את הדברים שאני חושב עליהם (בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 7 ואילך).

12. המתלון הכחיש שבמעמד הוויכוח הוא הרים את קולו, קילל או ניסה לתקוף את ארגמן, וחזר וטען כי ארגמן היה ה"גורם המרכזי" באירוע, מי ש"חיים את האווירה שם" ומי שהיה "הסנונית שהקים את כל המהומה הזו" (בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 16 ואילך; עמ' 14 שורה 25).

13. המתלון סיפר כי לאחר האירוע הוא שכב על הרצפה ורק שמע שאומרים את שמו של הנאשם, וחזר והלין על כך שהופקר, כנראה בשל חשש של חברים בתנועה מכך שהאירוע ידלוף לתקשורת ויתפרסם; וכדבריו:

אני זוכר באותו היום שקיבלתי את המכה וזה נורא הפריע לי יותר מהמכה מכיוון שהייתי על הרצפה כולי עם דם בראש וכל הגוף שלי, ואף אחד מהצוות של ארגמן לא נתן לי עזרה, רק שמעתי את המילה שהיו אומרים 'זגורי למה עשית דבר כזה?' ושמעתי כל מיני דברים שאני לא זוכר בדיוק ולא רוצה לומר אותם והייתי על הרצפה, כמעט למות, זה מה שכאב לי הכי הרבה, הפקירו בן אדם בגיל 76 על הרצפה ושמו לי ניילון כדי לעצור את הדם ואני שומע, לא רציתי להתעלף, הרגשתי לא טוב, ואני חייב להביא [א]ת הדברים האלה, שאני שומע שמדברים לא להזמין משטרה, שלא יהיה בעיתונות. את מחזירה אותי לתקופה הזו שמאוד קשה, לרגע שהיה מאוד קשה ואני שומע שמנכ"ל הליכוד אומר שדיברו עם עו"ד לעזוב אותו ולא להתייחס לזה כדי שזה לא יהיה בתקשורת... (בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 2 ואילך).

14. בבית המשפט חזר המתלון ואישר כי הוא אישית לא ראה את הנאשם תוקף אותו, או מחזיק חפץ ומכה בו, אלא רק שמע את האמירה "זגורי מה עשית?" - אמירה שנחרטה היטב בזיכרונו ושממנה הסיק כי התוקף הוא הנאשם. בהגנותו ציין המתלון, בהקשר זה ובין השאר:

אני מודה ומתוודה, לא ראיתי אותו פנים מול פנים, כי אני קשה ראייה. אם ראיתי אותו שהוא מרים חפץ עליי הייתי בורח ממנו (בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 11 ואילך).

15. כשהטיחה ב"כ הנאשם במתלון שמעדות עדים אחרים עולה כי התוקף היה דווקא ארגמן, ולא הנאשם, ענה המתלון: "ארגמן תקף אותי?... זאת הפעם הראשונה שאני שומע דבר כזה" (בפרוטוקול, עמ' 18 שורה 32 ואילך) ובהמשך העיר: "עכשיו מסתבר ששני אנשים תקפו אותי" (שם, עמ' 19 שורה 11). עוד יש לציין, כי לשאלת ב"כ הנאשם אודות פלוני מר מאיר חלבי - שלפי מזכר שוטר מיום 19.03.13 המתלון סיפר שהתקשר אליו "ואמר שראה את כל התקיפה" (ר' במזכר נ/1) - השיב המתלון כי אינו זוכר זאת ואינו זוכר כי ציין את השם האמור (בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 25 ואילך).

(2) עיקר עדות מר דניאל (דני) כץ:

16. הודעתו של כץ - שנגבתה ביום 05.11.13, כלומר כחמישה חודשים לאחר האירוע - הוגשה חלף חקירתו ראשית (סומנה ת/6). בהודעה זו סיפר כץ על שראה כשהגיע למשרדו של דואק, מיד לאחר תקיפת המתלונן, כלהלן:

איך שאני יוצא מהמעלית בקומה ה-11 אני שומע צעקות, אני מגיע לכניסה של החדר של הסמנכ"ל, אני רואה איזה בחור מבוגר מאשדוד, מכיר אותו לא יודע את שמו, שוכב על הרצפה ולא זז, ולידו מחורר גדול, שהיה מעץ למטה ואפור למעלה, אני רואה שיוצא לו דם מהפרצוף ואני מנסה להזיז אותו לדבר איתו, הוא לא עונה. שפכנו עליו מים מי שהיה שם בסביבה וקראנו למשטרה (ת/6, שורה 3 ואילך).

17. כץ הוסיף וסיפר כי הוא לא ראה את מעשה התקיפה עצמו, אולם שמע על שאירע מאחרים, וכדבריו: **"אני מבין שהוא ישב והתלונן אצל הסמנכ"ל שמישהו זייף את הבחירות לחברי מרכז של הוותיקים וכמו שהוא מתלונן נכנס האיש הזה מאשדוד והתחילו לריב ואז בא בן אדם שלישי לעזור לזה מאשדוד וזה נתן לו עם המחורר אשדוד. אני חושב שזה שרב איתו אבל לא תקף אותו, קוראים ארגמן, איך שקוראים לזה שתקף אותו קוראים ארגמן" (ת/6, שורה 7 ואילך).**

18. בחקירתו הנגדית בבית המשפט שב כץ ואישר שלא ראה את התקיפה, אך הדגיש כי הגיע "שנייה אחת אחרי זה" והוסיף כי ראה את הנאשם עומד ליד המתלונן, ששכב על הרצפה (בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 5 ואילך). ב"כ הנאשם הטיחה בכץ כי הוא מסר בהודעתו שארגמן תקף את המתלונן, אך כץ הסביר שמדובר בבלבול של השוטר שכן הוא אמר שבמפורש שהוא חושב שמי שרב עם המתלונן אך לא תקף אותו היה ארגמן.

(3) עיקר עדות מר הלל אהרמן:

19. הודעתו של אהרמן - שנגבתה ביום 22.10.13, כלומר כארבעה חודשים לאחר האירוע - הוגשה מטעם ההגנה לאחר עדותו בבית המשפט (סומנה נ/3). בהודעתו סיפר אהרמן שבזמן האירוע הוא שהה במצודה בחדר המזכירה של דואק, הצמוד לחדרו של דואק, וכתיאורו:

היו עוד אנשים, בפתח של הכניסה לחדר עמד דני כץ אני זוכר ופתאום התפתח וויכוח בין שני אנשים שלפי מיטב זכרוני הם מאשדוד שייכים לסניף הליכוד באשדוד, ואחד מהם האשים את השני שבגללו הוא לא נבחר להיות חבר וועידה ובעצם הוא האשים את השני שגנב לו את המקום ובמעשה הונאה וזיוף, הוא הוציא אותו משם והכניס מישהו אחר במקומו. אני לא זוכר שמות. ואז המואשם התחיל בלי שום חוכמות לחבוט בו מכות, אני נעמדתי בין שניהם להפריד וספגתי, המוכה לא החזיר. המכות היו מצד אחד של הנאשם בגניבת המקום. הנאשם חבט בו מכות והשני לא החזיר מכות אלא רק התגונן. אני קמתי להפריד בין שניהם וספגתי גם מהלומה או שתיים. המכה עקף אותי והמשיך לחבוט בשני מכות ומהלומות והשני נתן צעקה ונשאר ללא תגובה, דומם. ללא קולות, ללא תנועות, בצורה שהבהילה אותנו (נ/3, שורה 4 ואילך).

20. מר אהרמן סיפר בהודעתו כי התקיפה היתה "באגרופים ומכות יד" ולאחר מכן בחפץ: "הוא לקח מחורר גדול בצבע כסף בגודל 12 ס"מ על 20. ועם היד החזיק את המחורר והל[ם] בו בראש, ירד לו דם... ומהמכה של המחורר הוא נפל לרצפה" (נ/3, שורה 16 ואילך).

21. כשנשאל אם שמע איומים מסר אהרמן ששמע איומים מצדו של המתלונן דווקא: **"המוכה אמר עמוד 4"**

אני אראה לך אני אגמור איתך את החשבון" (נ/3, שורה 39; שורה 54 ואילך). עוד ציין אהרמן, כשנשאל אם מי שהכה את המתלון היה לבדו, כי: "היה לו חבר, היה מישהו שבא אי[תו], היה מישהו שביקש ממנו להפסיק, החבר הזה ניסה לעצור אותו וביקש ממנו להירגע" (שם, שורה 41 ואילך).

22. בחקירתו בבית המשפט עירב אהרמן בין הדמויות שהשתתפו באירוע, תוך שאת ארגמן כינה "מרגלית" ולאחר מכן תיקן את עצמו (בפרוטוקול, עמ' 26 שורה 30). את אופן התרחשות האירוע תיאר אהרמן כלהלן:

...הסיפור היה שהמתלון האשים את הנאשם שהוא סידר אותו, מה שנקרא, ובמקום להכניס אותו כחבר ועידה הוא הכניס במקומו מישהו או מישהי אחרת מאנשי שלומו והשאיר אותו בחוץ. זו היתה הטענה המרכזית של המתלון. מהדברים האלה זה הפך למריבה וצעקות והוא אמר לו, המתלון אמר לו - אני אעשה איתך את החשבון, אני אבוא איתך חשבון. אלה המילים פחות או יותר. "אני אבוא איתך חשבון בנושא הזה". ואז הנאשם מתנפל עליו. הנאשם התנפל עליו, נותן לו מכות באגרופים בידיים, מה שהכי הפחיד וזה גרם לדבר הזה, שהנאשם לקח מהדק... ועם זה הוא נתן לו מכה חזקה בראש (בפרוטוקול, עמ' 23 שורה 23 ואילך).

23. גם בחקירתו הנגדית חזר אהרמן וטען כי מי שהכה את המתלון הוא אותו אדם שהמתלון טען שזייף את הרישום באופן שהכניס לרשימה את אנשי שלומו (דהיינו אשתו) במקום המתלון; וכדבריו: "אותו אדם שהכה אותו הוא זה שהמוכה אמר שהוא הוציא אותו מהרשימה" (בפרוטוקול, עמ' 26 שורה 18 ואילך). אף כשהוטח באהרמן כי הוויכוח האמור לא היה בין הנאשם לבין המתלון אלא דווקא בין ארגמן לבין המתלון - הוא לא השתכנע, עמד על דעתו (שם, עמ' 28 שורה 3 ואילך; שורה 16 ואילך) ואף הוסיף כי האדם הנוסף שנכח וניסה להרגיע הוא הוא ארגמן (שם, שורה 33).

(4) עיקר עדות מר רפי דואק:

24. בתקופה הרלוואנטית שימש דואק, כאמור, כמ"מ מנכ"ל תנועת הליכוד (חלק מהעדים מגדירים את תפקידו כסמנכ"ל). הודעתו של דואק - שנגבתה ביום 03.07.13, כשבועיים לאחר האירוע - הוגשה חלף חקירתו ראשית (סומנה ת/8). דואק הוסיף והבהיר בחקירה ראשית, לשאלות הבהרה של ב"כ המאשימה, כי הגם שהאירוע התרחש במשרדו (בקומה 11 במצודה), במשרד עצמו ישנם שני חדרים (כפי שכבר הובהר כאמור בעדותו של אהרמן), כך שהוא עצמו - שהיה בחדר השני - לא היה עד לתקיפה.

25. בהודעתו מסר דואק כי מתוקף תפקידו חברי תנועה רבים עוברים במשרדו, כדי להגיד שלום או לשאול שאלות בנוגע למועמדויות למוסדות התנועה. ביום האירוע (18.06.13):

...גם דוד אלבז (המתלון - ש.א.) אמר לי "שלום". גם נכנס לחדרי מאיר ארגמן להזמין אותי לכנס של המייסדים בקומה 14 להסביר על תהליכי הבחירות. אלבז ראה את מאיר וכעס עליו בגלל סיפור בבחירות של המייסדים שהיו בעבר, אז הם צעקו אחד על השני. אלבז צעק וכעס על ארגמן ומאיר ישר יצא מהחדר שלי ואלבז גם יצא והמשיכו להתווכח בחדר על ידי. אמרתי להם להירגע ולא לצעוק. בכניסה לחדר היו עוד מספר אנשים ששמעו צעקות בין אלבז לארגמן. אז ראיתי שנכנס בחור בשם זגורי (הנאשם - ש.א.). אז שמעתי שהיו צעקות וויכוח בין

זגורי לדוד אלבז. אני הייתי עסוק בעבודה שלי בחדרי. פתאום ראיתי שאלבז נמצא על הרצפה ואז קמתי וראיתי שיש לו דם על הראש... אני לא ראיתי אקט למה הוא נפל, לא ראיתי האם תקפו אותו. שמעתי רק ויכוח בין זגורי לדוד אלבז... (ת/8, שורה 5 ואילך). בהמשך הוסיף דואק וציין כי לא שמע איומים אלא רק צעקות.

26. בחקירתו הנגדית סיפר דואק כי הוא מכיר את כל המעורבים וציין כי המתלונן הוא חבר תנועה מאשדוד ואילו ארגמן הוא מזכיר המייסדים (בפרוטוקול, עמ' 37 שורה 8 ואילך). מר דואק אישר כי הוויכוח בין המתלונן לבין ארגמן היה על רקע טענת המתלונן כי ארגמן הכניס את אשתו לרשימת המועמדים במקומו של המתלונן (שם, עמ' 38 שורה 11 ואילך), אך הכחיש את טענות המתלונן שלפיהן לאחר התקיפה היו דיבורים לא להזמין משטרה בשל חשש מפרסום האירוע בתקשורת (שם, עמ' 39, שורה 12 ואילך).

27. דואק שב ואישר כי את התקיפה הנטענת עצמה לא ראה, כפי שגם כתב במכתב מיום 27.12.15 (סומן נ/5). עוד מסר דואק, כי אינו זוכר שלאחר האירוע מאן דהוא צעק "זגורי מה עשית?" (בפרוטוקול, עמ' 41 שורה 14 ואילך).

(5) עיקרי הודעת הנאשם ודו"ח העימות:

28. הודעת הנאשם - שהוגשה בהסכמה - נגבתה ביום 20.06.13, דהיינו יומיים לאחר האירוע. את שאירע לאחר שהנאשם נכנס למשרדו של דואק תיאר הנאשם, בהודעתו האמורה, כלהלן:

אני מדבר עם הסמנכ"ל פתאום נכנס אחד בשם ניר (צ"ל "מאיר") ארגמן לסמנכ"ל ליידע אותו משהו על הכנס ופתאום אני רואה את הבן אדם שישב אצל הסמנכ"ל (המתלונן - ש.א.) [מתחיל] לגדף ואותו ולקלל אותו ברמה כזאת שאני לא יודע איך לתאר. אני אמרתי לו נשמה שלי חבל על הזמן אנחנו אנשים מבוגרים לא כדאי ללכלך את הפה. יש לך משהו לדבר איתו, קח א[ו]תו ב4 עיניים תסביר לו, הוא אומר לי לא הוא מחק אותי מהרשימה. אמרתי לו מחק אותך או לא מחק אותך, לא יפה להתבטא ככה אנחנו אנשים מבוגרים. ואז הוא התחיל לאיים ולדחוף אנשים והתחיל לאיים על הבן אדם שהוא התחיל לקלל אותו מאיר ארגמן. אני עמדתי בצד יש בחור שעמדתי על ידו, כי אני לא יכול לריב ואסור לי להיכנס למקום שהוא חנוק, אני סובל מריאות, חתוך לי חלק מהריאה ואם אני נכנס למקום חנוק אני נחנק... ואז יצאתי משם, פתאום אני שומע אנשים שאומרים נפל, נפל, נפל אני לא יודע לא מעניין אותי בכלל. יש אנשים שיכולים להעיד על זה, אני לא בן אדם של מריבות (ת/7, שורה 5 ואילך).

29. הנאשם הדגיש כי אינו מכיר את מי שהחל לקלל - דהיינו המתלונן - ומעולם לא ראה אותו, וחזר והכחיש כי התווכח עם המתלונן, ירק עליו או תקף אותו, וטען כי רק ניסה לפשר (ת/7, שורה 24 ואילך). כשנשאל הנאשם כיצד נפצע המתלונן, הוא השיב: "מאיפה אני יודע היו מלא אנשים, אני יצאתי החוצה בכלל התרחקתי משם. יצאתי אני מפחד על עצמי" (שם, שורה 36), והוסיף: "לא הרמתי יד על הבן אדם הזה. אחד כזה היה תופס אותי היה גומר עליי, אני עמדתי בחוץ עם אנשים" (שם, שורה 43 ואילך).

30. כשבועיים לאחר האירוע, ביום 02.07.13, נערך במשטרה עימות בין המתלונן לבין הנאשם (דו"ח העימות הוגש וסומן ת/2). בעימות סיפר המתלונן כי הוא הגיש תלונה נגד הנאשם משום שהלה תקף

אותו. המתלונן טען כי כשיצא מחדרו של דואק "ראיתי את ארגמן ואת זגורי ואמרתי לארגמן אתה לא מתבייש שאתה עדיין נמצא פה, אתה זייפת מסמכים של החברי מרכז, אז פתאום זגורי ירק בי בפנים ולקח חפץ, מחורר ונתן לי אותו בראש, כולי הייתי מלא דם ונפלתי לרצפה" (ת/2, שורה 9 ואילך). המתלונן הוסיף וסיפר על הפציעה שנגרמה לו וכן על חששו מאלימות מצד הנאשם.

31. הנאשם, מצדו, הכחיש את טענות המתלונן וחזר על הגרסה שמסר כאמור בהודעתו (ת/7), לרבות באשר לכך שכלל אינו מכיר את המתלונן. לדבריו: "**אותו יום שבאתי לכנס באתי להגיד שלום, פתאום נכנס ארגמן מאיר, והתחיל לדבר, דוד (המתלונן - ש.א.) התחיל לנבל את הפה שלו, מילים לא נעימות, מקלל מגדף, אמרתי לו תשמע אנחנו אנשים מבוגרים, לא יפה לנבל את הפה בצורה כזו ופתאום הוא אומר לי יבן זונה אתה איתו ופתאום התחילו לדחוף אנשים ולקלל את כולם ואני ברחתי ממנו, כי הוא רצה לחנוק**" (ת/2, שורה 20 ואילך).

ג. עיקר פרשת ההגנה:

32. במסגרת פרשת ההגנה - לאחר שנדחתה טענת ההגנה לפיה "אין להשיב לאשמה" - העיד הנאשם עצמו. את השתלשלות העניינים באירוע תיאר הנאשם, בחקירתו הראשית, באופן דומה לגרסתו בהודעתו (ת/7), כלהלן:

...אני באתי למצודה לבקר, ונכנסתי לסמנכ"ל המצודה, רפי דואק, להגיד שלום. אנחנו מכירים. ופתאום נכנס ארגמן והאדון שטוען שהרבצתי לו (המתלונן - ש.א.) היה בחדר. איך שנכנס ארגמן קם התחיל להתנפל עליו, המתלונן התנפל על ארגמן, אתה גזלת אותי, אני אדאג לך. אני באתי בתור בן אדם, ואמרתי לו בשביל מה אנחנו צריכים לריב? אנחנו אנשים מבוגרים למה אנחנו צריכים לריב ולקלל? הוא אמר לי - אתה לא יודע מה הוא עשה לי. אמרתי לו מה הוא עשה לך? אומר - גזל אותי במפלגה, הוריד אותי והכניס את אשתו. אמרתי לו תשמע, הוא לא רוצה אותך, תשבו ותגמרו את העניין. התחיל לקלל ולצעוק, וברחתי ממנו (בפרוטוקול, עמ' 46 שורה 4 ואילך).

33. הנאשם המשיך וסיפר על הבעיות הרפואיות שמהן הוא סובל, אשר בעקבותיהן בחר שלא לריב עם המתלונן אלא ללכת מהמקום (בפרוטוקול, עמ' 46 שורה 13 ואילך). יוטעם, כי הנאשם העיד לפני בהתרגשות רבה, עד כדי בכי, וזאת הן בחקירתו הראשית (שם, שורה 22) והן בחקירתו הנגדית (שם, עמ' 50 שורה 28).

34. בחקירה הנגדית שב הנאשם וטען כי הוא הלך מהמקום "כשהתחיל צעקות וקללות והרים ידיים", אך הבהיר שהמתלונן לא הכה אותו אלא רק הרים את ידיו באוויר (בפרוטוקול, עמ' 47 שורה 3 ואילך). הנאשם הסביר שלא טען בעימות כי המתלונן חנק אותו, אלא רק פחד שהמתלונן יעשה כן משהלה הרים ידיו: "**לא ראיתי שהוא חנק אותי ולא אמרתי את זה. הוא הרים ידיים, אני יודע מה רצה לעשות? יכול להיות גם לחנוק. אני באתי במילים יפות והוא אומר לי יא בן... אני פחדתי שיחנוק אותי**" (שם, עמ' 48 שורה 24 ואילך).

35. כשנשאל הנאשם מדוע לא הביא את חבריו לעדות, הגם שבעימות ציין כי יש עדים, השיב הנאשם שהעידו בבית המשפט דואק וכץ, ששניהם אמרו שלא ראו את כי הוא תקף את המתלונן. כשעומת הנאשם עם גרסת המתלונן, שלפיה הלה שמע אמירה "זגורי מה עשית?", הוא השיב: "**אדם שהתעלף**

ונפל הוא שומע מה אומרים אנשים? התעלף ונפל. אדם שמתעלף לא שומע אנשים מדברים.
זה סיפור כדי לבנות תיק למישהו. אני מתבייש שאני בכלל מגיע למצב כזה. אני בגיל 15.5
במרוקו הייתי במחתרת... (בפרוטוקול, עמ' 50 שורה 25 ואילך). עוד הכחיש הנאשם כי איים על המתלון במהלך האירוע, וכדבריו: "**חס ושלום**" (שם, עמ' 51 שורה 3).

דיון והכרעה:

ד.

36. אין כל ספק - ואף ההגנה לא טענה אחרת - כי המתלון אמנם נפגע במהלך האירוע מושא כתב האישום, כפי שהמתלון העיד בבית המשפט וכפי שהוכח לפניי הן בתמונות ת/3 והן בתיעוד הרפואי הרלוואנטי (ת/4 ות/5); ובהקשר זה יש לקבל את גרסתו של המתלון במלואה.

37. לפיכך, השאלה היחידה השנויה במחלוקת וטעונה הכרעה לפניי היא השאלה האם הנאשם הוא האדם שתקף את המתלון וגרם לו לפגיעות שהוכחו כאמור. יוטעם, כי גם לגבי שאלה מצומצמת זו קיימות אינדיקציות ראייתיות מסוימות לחובתו של הנאשם - בעיקר בעדויות המתלון ואהרמן - ועל כן, על-פני הדברים, לא מדובר במקרה בו ניתן לקבל טענה של "אין להשיב לאשמה"; וממילא ברורים הטעמים לדחיית טענת ההגנה בעניין זה (כאמור בהחלטה שניתנה בפרוטוקול, עמ' 45). יחד עם זאת, בסופו של יום נותר ספק סביר בשאלת זיהויו של הנאשם כמי שתקף את המתלון. מספק זה זכאי הנאשם ליהנות ועל כן דינו הוא לזיכוי.

38. בבית המשפט העידו מטעם המאשימה ארבעה עדי ראיה, אך כמסתבר רק שניים מהם - המתלון ואהרמן - ראו את האירוע עצמו. כך ודאק, להבדיל, אמנם הגיעו למקום נפילת המתלון מיד לאחר האירוע, אך הם לא היו עדים לתקיפה עצמה ולמעשה אף לא לסיבת נפילתו של המתלון ארצה.

39. מעדותו של המתלון בבית המשפט הסתברו שלושה ענייני-עובדה מרכזיים, שחשיבותם המלאה תתברר מיד, כלהלן:

ראשית, הוויכוח הסוער שעמד ברקע האירוע היה ויכוח בין ארגמן לבין המתלון, כאשר זה האחרון האשים את ארגמן במעשה מרמה חמור, דהיינו: בכך שארגמן הכניס בדרכי מרמה או זיוף את אשתו לרשימת המתמודדים בבחירות הפנימיות במקומו של המתלון. נוכח טיב ההאשמה, אין תמה כי דובר בוויכוח יצרי מאוד, אך יש להדגיש כי הנאשם לא היה חלק ממנו.

שנית, הפגיעה הפיזית במתלון גרמה למבוכה רבה לנוכחים במקום, שחששו מפרסום הדברים בתקשורת. הלכה למעשה - נוכח העובדה שמדובר בפגיעה פיזית חמורה באדם מבוגר, על רקע טענות לאי-סדרים חמורים בבחירות פנימיות של תנועה פוליטית מרכזית - חשש מצד חברי התנועה מפרסום כאמור אינו מפתיע ועל כן אין כל סיבה שלא לקבל את גרסת המתלון בהקשר זה.

שלישית, המתלון חזר ואישר בבית המשפט - בהגנותו, יש לומר - כי הוא לא ראה את הנאשם תוקף אותו אלא רק הסיק זאת על סמך אמירה או צעקה "זגורי מה עשית?" - אמירה שעל-יסודה זיהה את הנאשם כתוקף במהלך חקירת המשטרה. דא עקא, שמעבר לכך שלא נמצאו תימוכין בעדויות אחרות לאמירה-צעקה זו, חשוב להדגיש כי מדובר באמירה שאינה חד-משמעית, שכלל לא ברור אם נאמרה על-ידי עד לתקיפה ממש או על-ידי מי מאלה שהגיעו למקום רק לאחר נפילת המתלון ארצה.

40. שילוב נקודות העובדה הנ"ל מבסס ספק סביר בשאלת זיהויו של הנאשם כתוקף, בשל הצטברות

הטעמים הבאים:

- (א) ברור לגמרי ולמעשה לא יכולה להיות מחלוקת על כך שהוויכוח הסוער והיצרי ניטש בין המתלונן לבין ארגמן, כאשר הנאשם לא היה צד לו אלא נקלע אליו במקרה. לפיכך, על-פני הדברים לא היתה לנאשם כל סיבה לתקוף את המתלונן, בוודאי באופן כה ברוטאלי.
- (ב) אם ביקשה המאשימה לטעון כי הנאשם פעל באירוע מטעמו של ארגמן או בעבורו היה עליה לבסס טיעון כזה - שלא הובאה לו כל ראיה של ממש - באמצעות עדותו של ארגמן עצמו. ואולם, לא זו בלבד שכך לא קרה, אלא שהמאשימה ויתרה מיוזמתה על עדותו של ארגמן חרף רישומו כעד תביעה בכתב האישום; ומכאן ברור שלא היה בעדותו כדי לסייע לה.
- (ג) נוכח המבוכה הרבה שנגרמה לחברי התנועה שנכחו במקום - מבוכה טבעית בהחלט, בנסיבות העניין כפי שהובהרו לעיל - אין תמה שנוצרה במקום בוקה ומבולקה והמולה רבה, שיש בה כדי להקשות מאוד על בירור בדיעבד של העובדות לאשורן.
- (ד) הא ראיה למצב הדברים הכאוטי, שנוצר לאחר האירוע, מצויה דווקא בעדותו של אהרמן, שלכאורה זיהה את הנאשם כתוקף. כזכור, אהרמן חזר והתעקש, בעדותו בבית המשפט, כי הוויכוח הסוער ניטש בין המתלונן לבין הנאשם דווקא - וזאת כאשר כל הראיות, לרבות בגרסת המתלונן עצמו, מוכיחות שהוויכוח של המתלונן היה עם ארגמן והנאשם לא נטל בו כל חלק. פשיטא אפוא כי קיים ספק סביר בהקשר לזיהוי של אהרמן את הנאשם כתוקף, בפרט כאשר הודעתו של אהרמן נגבתה חודשים ארוכים לאחר האירוע.
- (ה) נוכח כל האמור לעיל, ברי כי אין די בעדויותיהם של כץ ודואק - שכאמור לא היו עדים לתקיפה עצמה - כדי לבסס את זיהוי של הנאשם כמי שתקף את המתלונן. יוזכר, כי דואק מסר במפורש שאינו יודע מדוע נפל המתלונן ארצה, ואילו כץ אמנם הוסיף בעדותו בבית המשפט וציין כי ראה את הנאשם עומד ליד המתלונן, אך בכך אין כדי לזהות את הנאשם כמי שתקף את המתלונן.

ה. סוף דבר:

41. העולה מכל המקובץ הוא שבסופו של יום נותרו ספקות סבירים בשאלת אשמתו של הנאשם בעבירות שבהן הוא הואשם בכתב האישום.

לא הוכח לפניי מעבר לספק סביר שהנאשם תקף את המתלונן, ונוכח הבהרתו של המתלונן באשר לטעמים שהביאו אותו לציין את הנאשם כתוקף במהלך חקירת המשטרה (דהיינו במסגרת הודעתו ת/1 ובעימות ת/2), מתעורר ספק לגבי מכלול אשמתו-הנטענת של הנאשם, לרבות בגין עבירת האיומים.

מספקות אלה זכאי הנאשם ליהנות. אשר על כן החלטתי, כאמור ברישא להכרעת הדין, לזכות את הנאשם.

ניתנה היום, כ"ז אדר ב' תשע"ט, 03 אפריל 2019, במעמד הצדדים.

[1] כהערה טכנית יש לציין כי ההדגשות בכל הציטוטים שבהכרעת דין זו אינן מופיעות במקור והן תוספות של הח"מ. התוספות בסוגריים מרובעים, בתוך ציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה.